

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/22003/2016
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/98/2016

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 2. 2. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■■■, zastoupeného na základě plné moci ze dne 29. 12. 2015 ■■■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti MONETA Money Bank, a.s., IČO 25672720, se sídlem Vyskočilova 1422/1a, 140 28 Praha 4, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 5403, v době uzavření smlouvy o úvěru podnikající pod obchodní firmou GE Money Bank, a.s. (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve věci určení, že úvěr ze smlouvy o úvěru s pojištěním schopnosti splácet Expres půjčka ze dne 4. 11. 2015 se od počátku úročí ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a určení, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá určení, že se úvěr úročí ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou a určení, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná, protože Instituce porušila ve vztahu k němu svoji zákonnou informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel uzavřel s Institucí dne 4. 11. 2015 smlouvu o úvěru s pojištěním schopnosti splácet Expres půjčka, na základě které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli úvěr ve výši 120.000,- Kč a Navrhovatel se zavázal zaplatit Instituci poplatek za poskytnutí úvěru ve výši 1.295 Kč, dále splácet úvěr měsíčními splátkami ve výši 2.658,37 Kč a hradit poplatek za pojištění ve výši 277 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí vystupoval jako fyzická osoba, která jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a mezi její hlavní činnosti patří podle § 1 odst. 1 písm. b) tohoto zákona poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Instituci jako věřitele ze Smlouvy o úvěru tedy finanční arbitr považuje za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Finanční arbitr v průběhu řízení zjistil, že Instituce změnila obchodní firmu z GE Money Bank, a.s. na MONETA Money Bank, a.s., a to na základě rozhodnutí jediného akcionáře Instituce změnou stanov Instituce notářským zápisem NZ 191/2016 ze dne 12. 4. 2016 sepsaným Mgr. Radimem Neubauerem, notářem se sídlem Kaprova 52/6, 110 00 Praha 1. Změna obchodní firmy Instituce nabyla účinnosti dnem zápisu této skutečnosti do veřejného seznamu obchodního rejstříku dne 1. 5. 2016, v souladu s ustanovením § 120 ve spojení s § 423 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“).

Smlouva o úvěru představuje smlouvu, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr a která byla uzavřena za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že s Institucí uzavřel Smlouvu o úvěru.

Navrhovatel tvrdí, že nejprve vyplnil online formulář žádosti o půjčku na internetových stránkách Instituce a poté ho telefonicky kontaktoval zaměstnanec Instituce, se kterým si sjednal osobní schůzku na pobočce Instituce. Navrhovatel potvrzuje, že na tomto jednání obdržel od Instituce Smlouvu o úvěru v listinné podobě, nspecifikovanou smluvní dokumentaci a propagační letáky Instituce. Tyto dokumenty pak obdržel i do svého internetového bankovníctví.

Navrhovatel namítá, že Instituce porušila svou informační povinnost podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s Přílohou č. 3 odst. 1 písm. r) a písm. s) zákona o spotřebitelském úvěru, protože ho ve Smlouvě o úvěru neinformovala o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra a o příslušném orgánu dozoru, a proto se domáhá úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru od počátku úrokem ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou. Navrhovatel dodává, že tento svůj nárok uplatnil u Instituce Reklamací.

Navrhovatel argumentuje, že absence chybějících povinných informací ve Smlouvě o úvěru „může u Navrhovatele vzbudit dojem, že nemá jakoukoli možnost se bránit (a případně kde) či si jakkoli stěžovat v případě, že je o porušení Zákona přesvědčen. Ve Smlouvě o úvěru je jen informace o možnosti rozhodování případných sporů vyplývajících ze Smlouvy o úvěru Obvodním soudem pro Prahu 1. Samotná skutečnost, že případné soudní řízení je zpoplatněno, že je to klient, kdo musí podat žalobu, že takové jednání může být časově náročné, celková obecná nechuť se soudit, to vše staví Navrhovatele do nerovné pozici vůči Instituci.“

6 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Navrhovatelem uzavřela Smlouvu o úvěru.

Instituce tvrdí, že „[i]nformace o možnosti řešení sporů prostřednictvím finančního arbitra je obsažena v základních Produktových podmínkách spotřebitelského splátkového úvěru, konkrétně v čl. 5.“ a „[i]nformace o orgánu dohledu a orgánu pro řešení stížností byla Navrhovateli poskytnuta již v předmluvní fázi“ ve Formuláři pro standardní informace.

Instituce tvrdí, že Základní produktové podmínky „jsou součástí smluvních ujednání o úvěru sjednaných mezi Institucí a Navrhovatelem“ když „[p]odle čl. I., odst. 2. Smlouvy o úvěru jsou ujednání o úvěru obsažena ve smluvní dokumentaci, kterou tvoří Smlouva o úvěru obsahující konkrétní parametry sjednaného úvěru, základní Produktové podmínky spotřebitelského splátkového úvěru (...) které obsahují smluvní ujednání společná pro všechny splátkové úvěry, Sazebník poplatků obsahující smluvní ujednání o poplatcích a Všeobecné produktové podmínky“.

Instituce namítá, že Navrhovatel podpisem Smlouvy o úvěru „potvrdil, že mu Instituce s dostatečným předstihem před podpisem Smlouvy o úvěru (viz její čl. V. Závěrečná ustanovení): (i) poskytla aktuální Produktové podmínky spotřebitelského splátkového úvěru, Všeobecné produktové podmínky, Sazebník poplatků za produkty a služby pro fyzické osoby nepodnikatele (Část Spotřebitelské splátkové úvěry), že se s nimi seznámil a že s jejich obsahem bez výhrad souhlasí; (ii) písemně poskytla povinné informace před uzavřením smlouvy, ve které sjednává spotřebitelský úvěr, a to na formuláři 'Standardní informace o spotřebitelském úvěru', podle platného zákona o spotřebitelském úvěru; (iii) poskytla náležité vysvětlení, zejména předmluvních informací včetně důsledků prodloužení Navrhovatele s úhradou závazků tak, aby byl schopen posoudit, že úvěr odpovídá jeho potřebám a finanční situaci.“ Instituce dovozuje, že Všeobecné produktové podmínky a Základní produktové podmínky tedy měl Navrhovatel k dispozici již před uzavřením Smlouvy o úvěru a mohl se s nimi seznámit.

K procesu uzavření Smlouvy o úvěru Instituce dodává, že „[j]akmile požádal Navrhovatel osobní bankéřku o poskytnutí úvěru, předala mu v listinné podobě základní Produktové podmínky spotřebitelského splátkového úvěru účinné od 1. 9. 2015 a Všeobecné produktové podmínky účinné od 1. 9. 2014 a vysvětlila mu jejich význam ve vztahu k úvěrové smlouvě.“ „Po schválení žádosti Navrhovatele o úvěrový produkt, do které bylo na základě požadavku zahrnuto i pojištění schopnosti splácet v rozsahu souboru pojištění B, vysvětlila osobní bankéřka Navrhovateli podmínky sjednávaného úvěru, zejména pak předmluvní informace, seznámila ho se zněním Sazebníku poplatků za produkty a služby pro fyzické osoby nepodnikatele platného od 7. 7. 2015 (Část Spotřebitelské splátkové úvěry), který se vytiskl automaticky společně s předmluvními informacemi.“ Instituce argumentuje, že převzetí těchto dokumentů Navrhovatel stvrdil podpisem Smlouvy o úvěru a podpisem předmluvních informací.

7 Podání ústního vysvětlení Navrhovatele

Při podání ústního vysvětlení Navrhovatel umožnil osobě pověřené finančním arbitrem šetřením ve věci nahlédnout do internetového bankovníctví, ve kterém se nacházela Smlouva o úvěru, Žádost o úvěr, Žádost o prescoring, Dispozice, Prohlášení o pojištění a Formulář pro standardní informace. Navrhovatel potvrdil, že veškeré dokumenty, které se nacházejí v době podání ústního vysvětlení v jeho internetovém bankovníctví, zde byly hned po uzavření Smlouvy o úvěru.

8 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel považoval smírné řešení sporu za možné v případě, že Smlouva o úvěru se bude od počátku úročit ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr budou neplatná. Instituce smírné řešení sporu odmítla, a proto se smírného řešení mezi stranami sporu před vydáním tohoto nálezu finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

9 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“). Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda Instituce ve vztahu k Navrhovateli porušila svoji informační povinnost, kterou jí ukládá zákon o spotřebitelském úvěru, a zda se uplatní tímto zákonem stanovená sankce, tedy že je úvěr ze Smlouvy o úvěru od počátku úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou, a že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.

9.1 *Právní režim Smlouvy o úvěru*

Smlouvu o úvěru uzavřely strany sporu za účinnosti občanského zákoníku. Finanční arbitr považuje Smlouvu o úvěru za smlouvu o úvěru ve smyslu § 2395 a násl. občanského zákoníku, neboť to plyne z jednotlivých smluvních ujednání o právech a povinnostech smluvních stran i ze samotného názvu „*smlouva o úvěru s pojištěním schopnosti splácet Expres půjčka*“.

Smlouva o úvěru je zároveň smlouvou spotřebitelskou uzavřenou v režimu zvláštní úpravy zákona o spotřebitelském úvěru, neboť podle ustanovení § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „*[s]oukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy*“.

Od 1. 12. 2016 je platným a účinným předpisem, který upravuje smlouvu o spotřebitelském úvěru zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“). Podle ustanovení § 164 tohoto zákona však platí, že „*[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy*.“ Jelikož Smlouvu o úvěru uzavřeli Navrhovatel

a Instituce před účinností nového zákona o spotřebitelském úvěru, řídí se práva a povinnosti z ní vyplývající výhradně zákonem o spotřebitelském úvěru.

Zákon o spotřebitelském úvěru je vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality. Proto má aplikace právních norem v něm obsažených přednost před aplikací právních norem obsažených v občanském zákoníku. Tím však není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje.

9.2 Informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru

Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že *„[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.“*

Příloha č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru obsahuje seznam informací stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „Směrnice“), které musí obsahovat smlouva o spotřebitelském úvěru podléhající režimu zákona o spotřebitelském úvěru, např. dobu trvání spotřebitelského úvěru, celkovou výši spotřebitelského úvěru, výpůjční úrokovou sazbu, podmínky jejího použití, roční procentní sazbu nákladů, a pro účely tohoto řízení podle odst. 1 písm. r) *„informaci o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra“* a podle odst. 1 písm. s) *„označení příslušného orgánu dozoru“*.

9.3 Porušení informační povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru

Porušením informační povinnosti finanční arbitr rozumí uvedení nesprávného požadovaného údaje nebo informace nebo neuvedení požadovaného údaje nebo informace vůbec. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4838/2015 (dále jen „Rozsudek“), když vyslovil, že *„[i]nformační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem. Uvede-li věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, nesplní povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu.“*

Důsledky porušení informační povinnosti podle § 6 zákona o spotřebitelském úvěru stanoví zákon o spotřebitelském úvěru v ustanovení § 8 písm. b), a to *„[j]estliže smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neobsahuje informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu, a spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele, pokládá se spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.“*

Finanční arbitr o aplikaci zákonné sankce dosud vydal několik rozhodnutí (např. nález ze dne 20. 6. 2016, evid. č. FA/11350/2016, v řízení vedeném pod spisovou značkou FA/SU/204/2014 proti instituci ESSOX s. r. o., nebo nález ze dne 9. 12. 2015, evid. č. FA/12659/2015, v řízení vedeném pod spisovou značkou FA/SU/522/2014 proti instituci 1 1 Nejlepší autopůjčka s. r. o., vše uveřejněno na <http://www.finarbitr.cz/cs/reseni-sporu/sbirka-rozhodnuti.html>). V těchto

rozhodnutích finanční arbitr zjistil, že Instituce porušila svoji zákonnou povinnost podle § 6 odst. 1 ve spojení s přílohou č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, když ve smlouvě o úvěru uvedla nesprávnou výši roční procentní sazby nákladů. Finanční arbitr přiznal spotřebitelům jejich nárok na úročení úvěru ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou a rozhodl, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.

Soudní dvůr ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2016, ve věci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti ■ k sankci za porušení informační povinnosti konstatoval, že „[n]emohlo by být považováno za přiměřené, kdyby byla podle této vnitrostátní úpravy uplatněna taková sankce, která má závažné důsledky pro věřitele, v případě neuvedení těch údajů z výčtu údajů uvedených v čl. 10 odst. 2 směrnice 2008/48, které svou povahou nemohou ovlivnit schopnost spotřebitele posoudit rozsah svých závazků, jako jsou zejména název a adresa příslušného orgánu dozoru upravené v čl. 10 odst. 2 písm. v) této směrnice“.

Shodně se vyjádřil i Nejvyšší soud České republiky ve svém Rozsudku, když konstatoval, že „[p]ouze ve výjimečných případech, ve kterých chybné uvedení zákonem vyžadovaných údajů zcela zjevně nemůže ohrozit naplnění shora popsaného účelu právní úpravy, lze uvažovat o tom, že zákonem stanovená sankce se neuplatní. Bude tomu tak například tehdy, nemohl-li chybně uvedený údaj nijak ovlivnit rozhodnutí spotřebitele uzavřít s věřitelem smlouvu o spotřebitelském úvěru“.

Smyslem informační povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, resp. příloze č. 3 k tomuto zákonu je v kontextu těchto soudních rozhodnutí zajistit spotřebiteli při uzavírání úvěrové smlouvy takové údaje o nabízeném úvěru, které mu umožní posoudit rozsah jeho závazků z uzavírané smlouvy. Pokud spotřebitel tyto informace od věřitele nedostane a může mu to zcela zjevně znemožnit, aby posoudil rozsah svých závazků z uzavírané smlouvy, je přiměřené sankcionovat věřitele ztrátou nároku na odměnu. Takovou informací je např. údaj o výši roční procentní sazby nákladů, o výši a četnosti plateb spotřebitele na úvěr apod.

Tento přístup sdílel i tuzemský zákonodárce, když v § 110 odst. 1 nového zákona o spotřebitelském úvěru stanovil, že „[n]eobsahuje-li smlouva o spotřebitelském úvěru informaci o zápůjční úrokové sazbě, o roční procentní sazbě nákladů nebo o celkové částce, kterou má spotřebitel zaplatit, nebyla-li ohledně některé z těchto informací dodržena písemná forma smlouvy, nebo nebylo-li písemné vyhotovení smlouvy obsahující tyto informace poskytnuto spotřebiteli v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat, platí, že zápůjční úrokovou sazbou je repo sazba uveřejněná Českou národní bankou, platná v den uzavření smlouvy o spotřebitelském úvěru, nebyla-li sjednána zápůjční úroková sazba nižší. K ujednáním o jiných platbách sjednaných ve smlouvě o spotřebitelském úvěru se nepřihlíží.“ Tím zákonodárce upravil sankci v podobě zápůjční úrokové sazby ve výši repo sazby uveřejněné Českou národní bankou tak, že nepostihuje neuvedení jakékoliv zákonem vyžadované informace ve smlouvě o spotřebitelském úvěru, ale pouze informace o zápůjční úrokové sazbě, o roční procentní sazbě nákladů a o celkové částce, kterou má spotřebitel zaplatit.

9.4 Porušení informační povinnosti Instituce ve Smlouvě o úvěru

I přesto, že se vztah mezi Navrhovatelem a Institucí ze Smlouvy o úvěru řídí zákonem o spotřebitelském úvěru, když zákon o spotřebitelském úvěru za porušení informační povinnosti ukládá použití sankce, nemůže finanční arbitr odhlédnout od shora uvedených okolností.

Absence informace podle odst. 1 písm. r) a písm. s) přílohy č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru ve Smlouvě o úvěru by nemohla Navrhovateli znemožnit, aby posoudil rozsah svých závazků z uzavírané smlouvy. Navrhovatel i přes absenci informace o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra, tuto možnost využil.

Byť se na tento případ úprava nového zákona o spotřebitelském úvěru nepoužije, je na místě odkázat i na přístup zákonodárce k porušení informační povinnosti o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra a označení příslušného orgánu dohledu. Podle § 110 odst. 5 písm. c) nového zákona o spotřebitelském úvěru pro případ, že smlouva o spotřebitelském úvěru neobsahuje tyto písemné informace o „*podmínkách, za kterých může spotřebitel uplatnit některé právo vůči věřiteli, platí, že spotřebitel může toto právo vykonat, i když tyto podmínky nejsou splněny*“. Jinými slovy, pokud věřitel v rozporu se zákonem spotřebitele o jeho právu řešit případný spor prostřednictvím finančního arbitra nebo možnosti obrátit se na příslušný orgán dohledu neinformuje, není spotřebitel na svém právu se na tyto orgány obrátit nijak dotčen. Žádnou sankci za neuvedení těchto informací ve smlouvě však nový zákon o spotřebitelském úvěru nestanoví.

10 K výrokům nálezu

Posouzení, zda se Základní produktové podmínky staly součástí Smlouvy o úvěru, když Instituce informace podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s odst. 1 písm. r) a písm. s) přílohy č. 3 tohoto zákona uvedla pouze v Základních produktových podmínkách, není v tomto případě potřeba.

Absence povinných informací podle § 6 odst. 1 ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. r) a písm. s) zákona o spotřebitelském úvěru by totiž nemohla ovlivnit rozhodnutí Navrhovatele uzavřít s Institucí Smlouvu o úvěru, jak v obdobných případech dovodil Soudní dvůr i Nejvyšší soud České republiky, proto finanční arbitr v tomto případě sankci předpokládanou v § 8 písm. b) zákona o spotřebitelském úvěru, tj. úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru od počátku ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a zneplatnění ujednání o jiných platbách na tento spotřebitelský úvěr, vůči Instituci nepoužije.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností návrh Navrhovatele v plném rozsahu zamítl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u ě n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

V Praze dne 22. 12. 2016

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr